

gistratsembedsmænd herefter burde tillægges fast Løn.

Justitsministeren: I Anledning af den sidste ærede Talers Foredrag skal jeg udtrykkelig udhæve, at jeg i den Erklæring, jeg afgav, brugte de Udtryk: Beslutning, naar den fattes af Thingene. Jeg har stillet min Erklæring saaledes, at der ikke efter den kunde for mit Vedkommende være Spørgsmaal om Virkningen af en Beslutning, fattet af det ene Thing. Min Stilling til Sagen opfatter jeg saaledes, at jeg efter Alt, der hidtil er passeret i et saa stort Omfang og i saa forskellige Retninger med Hensyn til det Anliggende, hvorom det dreier sig, ansaae det for hensigtsmæssigt at udtale det Øfte, at der fra min Side vilde blive forelagt en Rønningsslov. Anden Betydning er det jo klart, at Beslutningen ikke har for mig. Min Opgave har været at stille det fuldkomne klart, at det er min aldeles bestemte Villie at gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, for at fremme Reformen, og idet jeg har troet, at man deri vilde finde en Garanti for, at en Rønningsslov, saaledes som den er tilfjaget, skulde blive forelagt i næste Session, har jeg ikke kunnet have nogen Betænkelse ved at gjøre denne Udtalelse.

M. P. Bruun: Af hvad jeg tillod mig at høre forekom det mig, at det maatte være klart, at det idetmindste var Udvalgsmedlemmernes Mening, at Beslutningen maatte opfattes som en Beslutning for Landsktingets Vedkommende. Dermed forekommer det mig, at Ordet er forsvaret. Jeg skal til hvad min ærede Sidemand (Andræ) indvendte, kun bemærke, at naar Thingets ærede Formand og den høitærede Minister ikke finde, at det er stridende mod Forsatningens Bestemmelser, troer jeg, at jeg kan være -- jeg for mit Vedkommende er det idetmindste -- derved beroliget.

Formanden: Jeg maa gjentage, at jeg opfatter det saaledes, som om der mellem „herefter“ og „tillægges“ stod et „bør“. Der staaer ikke „skal“.

Madvig: Efter Alt, hvad der er passeret i denne Sag, skal jeg ikke forsøge at lægge Hindringer iveien for denne Beslutnings Betagelse. Men det er mig dog en saa betænkkelig Sag, at jeg ikke troer at burde undlade at udtale mine Betænkligheder. Det er anerkjendt, at det, der skal ophøies til Beslutning, er fremtraadt i en meget uheldig Form. Selv om man indskyder Ordet „bør“, er det ikke den rette Form. Thi Landsktinget kan ikke beslutte, at dette bør skee; Landsktinget kan kun tilfjagive det Ønske og den Mening, at det skeer. Men jeg gaar ud fra, og kun under den Forudsætning kan jeg undlade at reise Modstand mod denne Sag, at den efter de nu afgivne Erklæringer er reduceret til at være en Udtalelse af en Mening og et Ønske. Jeg forstaaer her Meningen og Ønsket saaledes, at den alene omfatter, at Reformen skal skee ad den eneste rette Vej, ved en fri, aldeles uhindret og upræjudiceret Overenskomst mellem Delene af den lovgivende Magt, der udtale den Mening, at Reformen bør skee, uden at Betingelsen, derfor, en Rønningsslov, præjudiceres paa nogen Maade. Det er altsaa med andre Ord en Udtalelse af, at Forsøget bør skee. Hvad nu angaaer det Reelle af Beslutningen, reduceret dertil, samstemmer jeg fuldkomne deri. Jeg har udtalt og vil gjerne udtale som min Mening, at det bør forsøges at faae Justits- og Magistrats-Embedsmændene istedetfor Rønningen med Sportler satte paa fast Løn ved en Rønningsslov, hvorom Regeringen kan komme overeens med begge Rigsdagens Afdelinger, Alles Rettigheder og Indflydelse ubestaaen. Men foruden de Betænkligheder, der nu knytte sig til Formen og som ikke ere af aldeles foragtelig Betydning -- thi Sagtagelse af Formen for Forhandlingen mellem Delene af den lovgivende Magt er af stor Bigtighed for det gode Forhold mellem Statsmagterne -- er der stor Betænkelse ved den hele Maade, hvorpaa dette Forslag til Beslutning er fremkommen. Det staaer jo -- og dette er udtalt -- ikke selvstændigt som en fri Meningsyttring, men denne Meningsyttring gjøres kun for derved at lette Bedtagelsen af en Lov, der ligger udenfor denne Beslutning,